

KRISTINA I ŽENIKA

Kad mi je moja rođaka Ileana rekla šta je uradio moj Ženika, bila sam na poslu, u restoranu, u kuhinji, obučena u beli mantil preko kog sam imala kecelju flekavu od krvi, stajala sam ispred drvenog stola, pošto sam presekla grkljan jedne guske i spremala se da joj raspolim stomak i izvadim joj iznutrice, s dugačkim nožem u ruci podignutim iznad glave, spremna da ga zarijem ptici u trbuh, kad mi je koleginica, Anita, koja je rasecala grudi ćurana, prljava od krvi od glave do pete, skrenula pažnju, između dva udara nožem, da mi zvoni telefon u tašni, ja ga nisam čula, ali pošto me je upozorila da mi zvrnda telefon, načulila sam uši i, zaista, telefon je zvonio bez prekida, samo me Marko tako zove, kao da misli da sam gluva, svako te kratko pozove i, ako vidi da se ne javljaš, pozove te opet posle pola sata, ali Marko ne, on, kad te zove, može da te zove i sat vremena bez prekida, dok mu se ne odazoveš, zato sam pomislila da je Marko i ostavila mobilni da se raspadne na komade u mojoj tašni, pošto se ja, dok radim, ne javljam na mobilni, ne javljam se i tačka, pa tako i sada, telefon mi je zvrndao u tašni, ali sam mislila da je sigurno Marko i nisam žurila da ga izvadim iz torbice i priljubim uz uho i zarila sam nož u stomak guske i kapi krvi su mi prsnule po obrazima, nosu, čelu i ustima, mešajući se s graškama znoja, s Markom sam se posvađala juče, jer je taj čovek jako posesivan i nezajažljiv, guska mi je iskliznula iz ruku, iako sam joj rasporela stomak, ptica je još bila živa i skakala je uvis po dasci stola i prskala me krvlju po ustima i očima, telefon je nastavljao da mi zvoni u beskraj, i Anita se naljutila i doviknula mi da se javim i da je ne pravim ludom, ali ja ne i ne, rekla sam joj da ću prvo istražirati ovu gusku i da ću tek onda videti ko me traži i opet sam rukom dohvatila trup guske i imobilisala je na stolu, i kad sam bila ponovo spremna da joj zarijem nož u stomak, Anita se pojavila ispred mene s telefonom i nabila mi ga u lice, a ja sam se skamenila i ispustila nož iz ruku, bio je to neki broj iz Moldavije, i nekakav crni predosećaj je zario kandže u moju dušu, sigurno se nešto desilo, rekla sam sebi i obrisala kapljice krvi s obraza i usana, i uzela mobilni u ruku i javila se, zvala me je jedna moja rođaka, Ileana, i, kad sam čula šta je uradio moj Ženika, sručila sam se na stolicu, Ileana mi je nešto govorila, telo guske se grčevito bacakalo po stolu, a meni je sišla jeza niz kičmu, po stolu se bacakala i glava ptice, takvo nešto još nikad nisam videla, pojavio se Antonio i zatražio da više ne pričam toliko telefonom i da završim s tranžiranjem guske, da smesta uzmem nož u ruku i završim s klanjem ptice, ali ja sam se okrenula leđima, pošto više nisam mogla ni da je gledam, izašla sam iz kuhinje i uzela nekoliko slobodnih dana, i od tada ni iz kuće više nisam mogla da izađem i postavljam sebi jedno isto pitanje, kako li je samo mogao tako nešto da uradi moj Ženika, sad razumem da je ono što me je još vezivalo za Moldaviju bio Ženika, ne mogu više da idem kući, ne verujem da ću više ikad moći da dođem, sedim na krevetu, kršim ruke i čini mi se da su prljave od krvi i trčim žurno u kupatilo da ih operem. Ne mogu više. Dugo ih perem, sapunom, vrelom vodom, trljam ih alkoholom, stalno iznova ih pe-

rem, trljam ih peškirom dok ne pomodre, ali i dalje mi se čini da su prljave od krvi, ne podnosim više da vidim noževe, pobacala sam ih sve u đubre, samo da ih ne vidim, samo da ih više pogledom ne sretnem, sada znam da ja nosim najveću krivicu za to što je uradio Ženika, kog sam viđala samo na raspustima, jednom godišnje ili u dve godine, kad sam ga obasipala poklonima, ali pare sam mu slala sve vreme, samo da ništa ne zafali mom dečkiću, i kad bi ga policija pokupila i htela da ga strpa u zatvor, ostavljala bih sve bez reči i sedala u avion i dolazila da ga izvučem, a sada znam da sam mu učinila više zla nego dobrog, ne bi trebalo njega da zatvore, nego mene, kad su sahranili Kristinu otišla sam na neko groblje odakle sam izašla tek kasno uveče, upoznala sam i Kristinu, sada razumem da sam odgajala čudovište, juče me je pozvao baš Ženika i nisam mu se javila na telefon, ovde niko ne zna šta mi se događa, ne otvaram vrata nikome i ne javljam se na telefon, za šta sam mu i slala tolike pare, bolje da sam ga viđala češće i više ostajala s njim, pare, pare, u ime para sam izgubila sina zauvek, posle toga što je uradio izbrišala sam ga iz uma, Marko je ušao u kuću, ima ključ mog stana, doneo mi je picu, stavio je na sto i izvadio nož iz džepa i počeo da seče picu i ja sam dreknula preplašena da baci taj nož, činilo mi se da je Marko bio moj Ženika i da je ta pica bila Kristinino telo i on se spremao da je ubije, činilo mi se da iz te pice cure kapi krvi, onda mi se učinilo da sam ja Ženika i plašila sam se da ne dohvatim tiganj i udarim njime u glavu Kristinu, to jest Marka, i nisam se smirila sve dok Marko nije bacio taj nož u kantu za đubre i uverila se da on nije Kristina i da ja nisam Ženika, nego da sam ja ja i da je on Marko, izveo me je napolje u grad i tada sam shvatila da bi trebalo da iz istih stopa odem u Moldaviju i makar stavim cvet na Kristinin grob, da zatražim oproštaj od njenih roditelja za to što je uradio moj sin, iako znam da nikad neće moći da mi oprostite, ali moram da odem na Kristinin grob i da plačem, inače nikad to sebi neću oprostiti, i Marko se složio da pođe sa mnom. I odmah sam otišla u restoran i rekla im da napuštam taj posao, u kuhinji više nikad neću moći da radim, i krenula ka aerodromu.

U avionu koji se uzdizao u vazduh, stjuardesa mi je donela čašu soka i kad je avion počeo da se drmusa nekoliko kapi mi je palo na ruku i naglo su se pretvorile u kapi krvi i ja nisam više mogla da pijem iz te čaše i dala sam je Marku da je prospje, ali on ju je ispio do dna, kezeći mi se u lice i tada, dok mi se smejaio u lice, postalo mi je jasno da sam ja bila Kristina, a on Ženika. Ili obrnuto.

POZDRAVITE TROCKOG

Pre nekoliko dana, ušao sam u „Kokos” koji je bio pun fensera i buržuja, tipova s debelim vratom i visokih fufa. Šta me je navelo da tamo uđem? Đavo bi ga znao. Možda radoznalost. Ili činjenica da nisam znao kako da ubijem nekoliko slobodnih sati. Ili oboje istovremeno. Bilo kako bilo, prolazio sam apsolutno slučajno pored mutnih i ružičastih prozora bara „Kokos”, kad me je goruća želja da popijem čašu vina među gradskim buržujima pogurala u taj fensi lokal. Seo sam za sto pored vrata i drhtavim glasom poručio čašu vina. Neću reći koliko me je koštala, da ne sazna moja žena. Pošto je vino bilo veoma skupo za moje bušne džepove, pio sam ga retkim gutljajima.

Odjednom, došlo mi je da plešem. S onom čašom vina u ruci, dopola punom, popeo sam se na plesni podijum. Zaslepljen zelenkastom svetlošću koja je izbijala direktno iz poda, njihao sam se haotično u ritmu skakutave i divlje muzike, među grdosijama i fufama koji su se kerebečili, ne zaboravljajući da povremeno srknem po gutljaj vina. I, ne znam kako se to desilo, ali tek što sam okružio jedan stub svetlosti sapleo sam se o nekog tetoviranog deliju koji se naglo pojavio ispred mene i pao preko stola nekog šmekera kratkog vrata, koji je razneženo šarmirao neku visoku i elegantnu ribu. Dok sam padao, čaša mi je poletela iz ruke i prosula se po belim pantalonama tog tipa. Ustajući sa zemlje, nisam mogao da ne primetim da su njegove pantalone postale krvave. Kao što su mu krvave postale i oči. Ni pet, ni šest, zario mi je nokte u grlo i gurnuo me u sredinu grupe klipana koji su se bučno cerekali. Čušajući me između sebe, kao fudbalsku loptu, izvukli su me iz „Kokosa”.

Znao sam šta je sledilo. Gorile koje su me izbacile na ulicu napraviće od mene meso za ćevape. Stešnjen sa svih strana od grdosija koje su sukale rukave, u poslednjem trenutku, povikao sam na njih:

– Je li, bre, je l’ znate vi Trockog? Ako me samo i jedan od vas pipne, imaćete posla s Trockim. Hoćete da pozovem Trockog, a!?

Ne znam šta mi je došlo da to viknem i izvadim iz džepa mobilni, pretvarajući se da hoću da pozovem Trockog, iako nisam znao nijednog čoveka koji se zove Trocki. Uzviknuo sam ime Trockog onako, nasumice. Bilo je to prvo ime koje mi je palo na pamet, u tim gadnim trenucima, kad mi je voda već bila došla do grla. Zaurlao sam ime Trockog tek da i ja nešto kažem pre nego što krene lemanje.

Ali nije usledilo nikakvo lemanje. Kad su čuli ime Trocki, klipani su se razbežali kao bubašvabe. Kao da nisam uzviknuo bilo kakvo ime, nego da sam izvadio pištolj iz džepa, u sekundi su se okrenuli na petama, nastavši opet u tom fensi ružičastom baru, kao u nekoj šumi, a ja sam mogao da pođem svojim putem. Tako su brzo isparili oko mene da sam počeo u nedoumici da trepćem.

Trocki. Trocki. Ime koje meni nije govorilo ništa, ali njima je govorilo sve, nasmrt ih prepavši, kao u onom crtanom filmu, onom poznatom, znate vi kom. Reklo im je toliko mnogo da sam se spasao batina. Na šta li su pomislili kad su začuli to ime? Da nije

Trocki nadimak nekog šefa mafije? Ili neka tajna šifra? Ili neka magična reč koja otvara svaka vrata?

Ne znam. Moje čuđenje pak više nije imalo granica kad me je neki tip sustigao na stanici, gde sam stao da sačekam trolejbus broj osam, s mojom tašnom i smeđim kačketo-
tom u ruci, koje mi je u paketu uručio uz silna izvinjenja. Bio sam ih zaboravio u baru. U ulizici koji se povlačio klanjajući se prepoznao sam jednog od onih što su bili izašli da me izlupaju na ulici, i zanemio. Ali pre nego što će i on nestati na horizontu, začuo sam ga kako mi dovikuje:

– Zovem se Vitalije. Ja sam konobar u „Kokosu”. Mnogo te molim da preneseš Trockom moje najtoplije pozdrave. Mnogo te molim. Ne zaboravi to!

Pozdravi za Trockog od Vitalija. Ušao sam u trolejbus i seo na hladnu stolicu iza vozačeve kabine. Da ne zaboravim da prenesem Trockom pozdrave od nekog kelnera iz „Kokosa”. Dobro, preneću mu ih. Sad još ostaje jedna sitnica: da doznam i ja ko je taj Trocki što me je izbavio od teških batina i kojem me je neki kelner iz „Kokosa” preklinjao da prenesem pozdrave.

(S rumunskog preveo Đura Miočinović)